

КОЛИ МЕРЗНУТЬ ДЕРЕВА

Ромасик — чорнявий синьоокий хлопчик, кмітливий, жвавий та допитливий, як усі діти цього віку. А виповниться йому незабаром чотири роки. Мама часто залишає його з бабусяю.

Сьогодні ранок видався морозним. Уночі випав сніг, одягнувши у біле вбрання все навкруги. Хлопчикові не хотілося прокидатися і вилазити з-під теплої ковдри. Він удавав, що не чує, як бабуся його кличе. Тоді вона підійшла до вікна і сказала тихенько:

— Ромасику, сонечко, подивись, яка краса надворі! Уночі випав сніг.

— Не можу. У мене очі не хочуть дивитися.

— Мабуть, потрібно їх водичкою вмити?

— Ні, вони хочуть спати.

— Шкода, що вони хочуть спати... То нехай сплять, а санчата ми з тобою тоді іншим разом будемо випробовувати. Гарзд?

Обидва дитячі очка миттєво розплющилися, і Ромасик сів у ліжку.

— Санчата випробовувати? — перепитав він.

— Так, зернятко моє, — сказала бабуся, — якщо, звісно, ти зумієш щось побачити і допоможеш мені їх вивести надвір.

Хлопчик хутко зіскочив із ліжка та підбіг до вікна, за яким і справді все було білим від снігу.

Після сніданку вони зібралися на прогулянку. Ромасик прихопив із собою свого ведмедика Топа. Вони вдвох сиділи на санчатах. Сніг порипував під ногами бабусі та під санчатами.

— Ба! — покликав малюк бабусю (коли він був ще малечою, то не вмів вимовляти довге слово «бабуся», натомість казав просто «ба». І хоч зараз уже вміє, але часто саме так звертається до бабусі).

— Ба! — гучніше покликав він. — А чому сніг рипить?

— Сніг? Сніг рипить, бо радіє. Цілу ніч він лежав мовчки, а зараз радіє, що ми йдемо. Якщо ти побіжиш, то він ще веселіше буде рипіти.

Ромчик зліз із санчат і заходився тупцювати.
«Рип! Р-рип! Р-рип!» — не вгамовувався сніг.
Малюк почав бігати.

«Рип! Рип-рип-рип-рип!»

Набігавшись, Ромасик зняв рукавички й узяв сніг до рук.
— Ого! Холодний!
— Так. Холодний, бо це сніг.

Незабаром руки хлопчика почервоніли, і він надягнув рукавички. Бабуся віддала санчата онукові та почала кидати крихти хліба на розчищену від снігу доріжку. Спочатку прилетів горобчик, потім голуби. Вони жадібно дзьобали крихти, а Ромасик зацікавлено розглядав птахів.

— Ба, а їм холодно?

— А як ти вважаєш? Ти ж сам сказав, що сніг холодний.

— Ба, їм холодно! Поглянь, які у них червоні ніжки.

— Так, серденько! Зараз вони трішки підживляться, а потім злетять на дерево, сядуть, накриють свої ніжки пір'ячком і будуть грітися.

Ромасик зачудовано дивився на птахів. Голуби намагалися відігнати геть маленького горобчика. Проте той був спритним, збирав крихти просто у них з-під ніг і зовсім їх не боявся. Незабаром крихти закінчились, і птахи злетіли на дерева. Хлопчик підняв голову. Дерева у парку були різні, але всі у білому вбранні.

— Ба, а деревам холодно?

— Звісно, що холодно, проте вони вміють допомагати одне одному.

— Допомогати? А як?

— Котику, бачиш оце кремезне дерево? Це — дуб. Він тут найсильніший, як батько в сім'ї. Дивись, яка в нього крона широка, який міцний стовбур. Коли здійметься сильний вітер, він не зігнеться, стоятиме міцно. За ним, як за широкою батьковою спиною, ховаються від лиха менші дерева: берізки, клен, а поруч — вільха.

Після прогулянки бабуся, роздягнувши Ромасика, торкнулась рукою його ніжок.